

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 351.

Anden Session.

11de Møde.

Lørdagen den 15de Februar.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Med Hensyn til Forslaget til § 17 skal jeg kun yderligere anføre, at, naar der eksisterer to Betingelser for en Ret, og man borttager den ene af disse, er det aabenbart, at man udvider Retten. Hvad angaaer Afdelingen for Jordbrugerne til ikke at ansees som Uvedkommende til at bære Skydevaaben paa sin egen Grund, da maa jeg antage, at, naar denne Bestemmelse sammenholdes med de øvrige Bestemmelser i Lovudkastet, saa vil han ikke kunne drages til Ansvar for at findes med Vaaben paa sin egen Grund; jeg kan iøvrigt i saa Henseende henholde mig til, hvad der allerede er anført. Forsaavidt det ei er fremhævet, at det skulde være en Skjærpelse i Lovens Bestemmelser, som er fremkommet ved at forhøje Minimum af Mulkten fra den Størrelse, hvortil det var blevet nedsat ved Lovens Behandling i det andet Thing, skal jeg tillade mig at bemærke, at dette Forslag ikke er fremkommet isoleret, men i Forbindelse med Dphævelsen af den tidligere meget strænge Bestemmelse, hvorefter Vedkommende forbrød sine Jagtrevolutter; i Forbindelse med denne Formildelse er det, at Udvalget har foreslaaet denne lille Skjærpelse i Mulkten, som forøvrigt vil bidrage til en meget bedre Overensstemmelse imellem Lovens Bestemmelser, end der var kommet ind i den ved dens Behandling i Landstinget. Det er jo nemlig aldeles klart, at ved samtlige Lovbestemmelser er Jagtretten bleven ikke lidet svækket, og det er derfor overmaade ønskeligt, at de Bestemmelser imod vilfaarlig Jagt, som blive tilbage i Loven, ikke tabe al Kraft.

H. Sørensen: Jeg lagde ikke Mærke til den Frihed at gaae med Vaaben og bruge Vaaben paa offentlige Veie; som nu efter denne Anordning indrømmes Fæsterner; men naar man giver dem denne Ret og giver dem Ret til at gaae med Vaaben paa deres egen Grund, der at bruge Vaaben til Udelæggelse af de betegnede skadelige Dyr, saa forekommer det mig, at der mangler dog Noget i Fuldstændighed med Hensyn til at samle sig til Jagt. Naar nu f. Ex. enhver enkelt Fæster saaledes har Ret til at bruge Vaaben, og saa alle Fæstere i en By aftale med hinanden at gjøre Brug af denne Frihed paa en og samme Tid, og de da følges ad paa Veien med deres Vaaben og gaae ud paa deres Jord paa en og samme Tid, saa for at skyde Spurve, saa for at skyde Bildgæs, dernæst Krager, eller hvilket som helst Andet, saa seer jeg slet ikke mindste Indskrænkning heri, og de kunne udøve en formelig Klappjagt, saavidt som deres Fæstegrændse gaaer. Nu siger man vel; ja, men de maae ikke skyde Harer og Ræve; men mon Harer og Ræve ville holde sig derfra, hvor en saadan Jagt gaaer for sig? Følgen heraf er, at de Jagtberettigede ville ligefrem finde, at deres Jagtret er spoleret, og de kunne ikke finde Andet ved denne Lov. Jeg finder altsaa, at de, som i de Jagtberettigedes Interesse have sørget for disse halve Bestemmelser, have sørget for, at Jagtfriheden og Jagtrettigheden for den Eneberettigede er spoleret og i Grunden factisk ophævet. I saa Henseende maa man altsaa finde, at det ingen Interesse kan have for de Jagtberettigede. Jeg finder det derfor meget bedre, som jeg har yttret i Anledning af de foregaaende Paragrapher, om man ligefrem havde stemt for en Ophævelse af Loven, hvilken havde gjaldt i lige Grad for Fæsterner som for Uvæsterner og andre